

ת"פ 9685/10 - מדינת ישראל נגד ל' ע'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19-10-9685 מדינת ישראל נ' ע'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ל' ע'

הנאשםת

ב"כ המאשימה: עו"ד דניאל שמישילשוויל, עו"ד בת-אל יטלוון שרעבי

ב"כ הנואמת: עו"ד מונא שיח

הכרעת דין

כללי

1. הנואמת מואשמת בעבירה תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ג-1977.

בכתב האישום נטען כי ס' ע' (להלן גם "המתלוננת") נשואה לב', אחיה של הנואמת. ביום 16.8.19, בעת שהיו בביתם, ביקש ב' מס' שתcin לו אוכל, היא התמהמה ובל כר והוא זרק לעברה צלחת זכוכית שפוגעה בידה ולאחר מכן הכה אותה בידו על ידיה, בחזה, בגין וגרם לה לחבלות ולכאבים. בזמן שב' היכא את ס', הגיעו הנואמת לביתם, קיללה את ס', חנקה אותה בצווארה והכתה אותה בפניה.

2. הנואמת כפירה במיחס לה בכתב האישום. הנואמת טענה כי אינה יודעת על האירוע הנטען, שבו ב' היכא את אשתו וכי היא לא נכנסה לביתם של בני הזוג, שכן היא אישת מבורגת הסובלת מנוכנות, מסתיעת בני משפחתה ובפעמים שבהם יצאת מחוץ לביתה, בני המשפחה מלווים אותה והיא נעזרת במקל. עוד טענה הנואמת, כי המתלוננת ובעל מתגוררים בבית המצו依 בקומת שנייה, המחייב עליה במדרגות והוא אינה יכולה להגיע למקום בשל מצבה.

3. מטעם המאשימה הוגשנו הודעת הנואמת במשפטה, מזכירים שערכו החוקרים בתיק, תמונות חבלות של המתלוננת ומסמכים רפואיים המלמדים על אותן חבלות, אשר אין מחלוקת שנגמרו מידיו של ב' ולא מידיו הנואמת. עוד העידו מטעם המאשימה, ס', המתלוננת, שהודעתה אף הוגשנו לפי סעיף 10א לפקודת הריאות, אחותה, שהודעתה אף הוגשה בהסכמה ההגנה לעניין עצם אמירת הדברים

ותוך הסתייגות לגבי קבילותם להוכחת אמיתות תוכנם, והשוטר חenza סקא.

משמעות הגנה העידה הנאשמה עצמה.

דין והכרעה

המתלוננת

אין חולק כי הראייה המרכזית שעלייה מבקשת התביעה לבסס את אשמתה של הנאשמת היא דבריה של המתלוננת, ס', אשר נדרש צו הבאה כדי לכפות את התיצבותה בבית המשפט.

בעודותה במשפט אמרה ס', כי היא נשואה לב', אחיה של הנאשمت, ויש להם שלושה ילדים. לדבריה, ביום האירוע בעלה תקף אותה, הרביז לה וגרם לה סבל נפשי גדול, והנאשمت, שהיא אחותו, נכחה גם כן באותו מקום. המתלוננת התחמקה מהשאלת דבר חילקה של הנאשמת באירוע, לעתים טענה כי סבירה שהנאשمت התכוונה לפגוע בה במהלך האירוע אך לא פגעה בה, לעתים טענה כי שכחה מה אירע, ולא הצליחה להזכיר גם לאחר שרוען זיכרונה מהודעותיה במשטרה ולעתים טענה כי באותו אירוע בעלה הוא היחיד שהכח אותה והנאשمت לא הכתחה אותה כלל, וגם לא מי אחיו האחרים שנכחו באותו מקום, אשר רק קיללו אותה.

כשהתבקשה המתלוננת בעודותה להתייחס להודעותיה במשטרה, אשר כפי שיפורט בהמשך, לא תאמנו את דבריה בעודות, היא מסרה גרסאות משתנות. תחילתה טענה כי בשל הלחץ הנפשי שבו הייתה נתונה בשל האלימות מצד בעלה לא הייתה מודעת למה שאמרה במשטרה (עמ' 16 שורה 14), בהמשך טענה כי בהודעתה במשטרה אמרה שחויבה שהמתלוננת מתכוונת להרביז לה, אך לא אמרה שחנקה אותה (עמ' 18 שורות 12-11) וכי הנאשمت לא חנקה אותה אלא דיברה עמה ממרחך, והוא סבירה בטעות שהנאשمت מתקרבת אליה כדי לחנק אותה וכן הכחישה שאמרה שהנשחתה הרביצה לה וננתנה לה "כאות" על הפנים (עמ' 18 שורה 24) ולאחר מכן אמרה כי אינה זכרת שאמרה זאת (עמ' 18 שורות 27-28).

עוד אמרה המתלוננת כי כיום היא מתגוררת עם בעלה בשלום ואין ביניהם בעיות ואמרה שהיא רוצה לבטל את תלונתה, שכן נערכה סולחה. המתלוננת לא הצליחה להסביר מדוע נדרשה עירכת סולחה בין להנשאתה. לדבריה, קודם לאירוע היחסים בין לבין הנאשמת היו טובים, הן היו מברחות האחת אצל השניה, משוחחות והנאשמת הייתה שומרת לה על הילדים.

משעה שעודותה של המתלוננת במשפט סתרה בפרט מהותי חלק מהודעותיה במשטרה, ביקשה המאשימה להגיש את ההודעות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והן התקבלו לתיק בית המשפט על תנאי שיקומו התנאים שבדין לצורך קבלתן.

בהודעתה מיום 20.8.19 בשעה 16:47 (ת/9) הייתה הראייה המרכזית שעלייה מבקשת המאשימה להסתמך פוחחת המתלוננת בתיאור הבא:

"בעל הרביך לי, אחיו של בעל, ושתי אחיות שלו תקפו אותו, וכל הגוף שלי סימנים" (ת/9 שורה 1-2).

בהמשך, לאחר שהמתלוננת תיארה את המכות שהכה אותה בעלה, נכתב:

...הגעה אחותו ל', מבוגרת, במקום לפטור את הבעיה התחלתית לקלל אותו, אמרה לי שלא אכפת לי מהילדים, שאני משוגעת, שלא רוצים אותו ורוצים לגרש אותו. אני קילلت אותה והוא אותו, והוא מרבייך לי. ואז גם היא התחלתית לתקוף אותו והרביצה לי כאפות לפני וניסתה לחנוק אותו." (ת/9 שורות 18-16).

בהמשך נכתב כי הוריה סיירבו לבוא לקחת אותה, כי משפחתו של בעלה, ובهم גם הנאשמת קלילו אותה, לקחו את ילדיה וגירשו אותה מביתה וכן מתוארים מקרים אלימות נוספים מצד בעלה כלפי כלפי ילדיהם.

בהודעה נוספת מאותו תאריך בשעה 19:52 (ת/10) הצבעה המתלוננת על ביתה בתצלום אויר ותיארה מקרים אלימות נוספים מצד בעלה. שמה של הנאשמת לא נזכר בהודעה זו.

בהתאם מיום 27.8.19 בשעה 12:09 (ת/11) הוצג למצלוננת מסמך רפואי מבית החולים והוא תיארה כי ניגשה לבית החולים בשל הכאבם שסבלה כתוצאה מהמכות שהכה אותה בעלה. גם בהודעה זו לא מוזכרת הנאשמת.

בהתאם מיום 28.8.19 בשעה 18:01 (ת/12) תיארה המתלוננת את החבלות שנגרמו לה ואת הבדיקות שעברה בבית החולים לאחר האירוע, וציינה כי סימני החבלה נגרמו בעקבות מעשי האלים של בעלה. באוטה הוועדה שבת המתלוננת ותיארה את מעשי האלים וכן כתוב בה:

"בום שישי, הוא רצה לאכול, אמרתי לו שעוז מעת אשים לו אוכל, והתחליל לצעוק ולריב איתי, אז זרך עלי' צלחת זוכית, שהצלחתי לברוח ממנו, אחרי זה אחותו ל' הגעה והתחילה לדבר איתי שאני צריכה לעבוד יותר טוב ושאני מטומטמת. אז ב' נתן לי בוקס ביד שמאל ותפס אותו כוח ביד ומישר אותו בכוח ומזה נגרם הסימן, אז ביד ימין עשה לי את אותו דבר, ואחרי זה תקף אותו באגרופים באזורי החזה וזה גם גרם לסימן והסימנים בבطن היו גם ממנו כי הוא תפס אותו מאזור הבطن והמוחניים ודחף אותו עם הידיים שלו." (ת/12 שורות 24-29).

לאחר דברים אלה נשאלת המתלוננת האם יש לה משהו להוסיף והשיבה בשילוליה.

בהתולנה מיום 21.11.19 בשעה 11:06 (ת/13) נכתב מפי המתלוונת כי היא מבקשת לבטל את התולנה שהגישה נגד בעלה. היא נשאלת על אודות הסיבות לביטול התולנה והוסיפה כי כל מה שאמרה בהודעתה היהאמת. גם בתולנה זו לא נזכר שמה של הנואשת.

8. בהחלטתי מיום 1.6.21 על קבלת ההודעות לפי סעיף 10א (עמ' 19 שורות 23-11), הן התקבלו על תנאי שמתן האמרות יוכח ונקבע כי אם יתקבלו- משקלן יקבע בהכרעת הדיון. דא עקא שהמאמינה לא עמדה בנטל להוכיח את מתן האמרות. אמנם, המתלוונת אישרה כי החתימות המופיעות על כל הודעתה הן חתימותה (עמ' 19 שורה 26 - עמ' 20 שורה 4) ואולם ההודעות כולן נקבעו בעברית, בעוד שהמתלוונת דוברת ערבית. היא אמונה שהשבה בחקירה נגדית כי יודעת לכתוב בעברית (עמ' 25 שורות 9-10) ואולם עדותה בבית המשפט נשמעה באמצעות מתרגמנית, והתרשםתי כי תיאורה לפיו היא מבינה "**קצת**" עברית (עמ' 25 שורות 7-8) תואם יותר את המציאות. מכל מקום המתלוונת אמרה כי אינה זוכרת האם קראה את הודעתה במשטרה טרם חתימתה עליהן (עמ' 25 שורות 11-12) וממילא לא אישרה בדבריה כי הכתוב בהודעות אכן נכתב מפה. ההפר-כהתבוקשה המתלוונת להתייחס לדברים שנכתבו בהודעות ביחס לנואשת, היא מסרה גרסאות משתנות, כאמור בסעיף 5 לעיל, שבאף אחת מהן לא אישרה מפורשות כי הדברים שנכתבו אכן נאמרו, ובחלק מגרסאותה אף הכחישה כי אלו הדברים שאמרה. גובי האמרות לא הובילו לעדות ומילא לא תיארו את נסיבות גביית ההודעות, ועל כן לא הובאה כל ראייה מטעם המאמינה כי מתן האמרות הוכח ולא התקיימו התנאים המאפשר את קבלותן של ההודעות לפי סעיף 10א לפיקודת הריאות.

9. יתרה מכך, אף אם מתן האמרות היה מוכח, הרי שמתוך חמיש ה הודעות של המתלוונת במשטרה המתייחסות לאירוע האלים נושא כתוב האישום,שמה של הנואשת ומעשייה מזוכרים רק בשתיים מהamarות וועלות מהן גרסאות משתנות ביחס לחלוקת הנואשת, שאינו אפשר לקבועעובדות על פיהם כפי שיפורט להלן;

כזכור, בכתב האישום הנואשת מואשמת כי חנכה את המתלוונת. תיאור זה אינו מופיע באמרותיה של המתלוונת. בת/9 תיארה המתלוונת כי הנואשת "**ניסתה לחנוק**" אותה (שם בשורה 18). החוקר לא בירר עמה למה הכוונה בביטוי "**ניסתה**" ומה בדיקת עשתה הנואשת בהקשר זה, האם רק התקרבה אליה- כפי שטענה המתלוונת בעדותה בבית המשפט, או שמא הינה את ידה על צווארה של ס', ועל כן לא ניתן לקבוע כל מצא בעניין זה.

זאת ועוד, בתולנה מיום 28.8.19 (ת/12), כאשר המתלוונת תיארה את חלקה של הנואשת באירוע היא לא ייחסה לה כל מעשה אלימים, אלא טענה רק שהנאשם קיללה אותה. דהיינו כשבועיים לאחר האירוע, כשהמתלוונת תיארה את הדברים, היא לא טענה לאלימים כלשהו מצד הנואשת בלבד אלא מילולית, וחוקר המשטרה לא מצא להבהיר עמה פער זה.

ברור כי בעת שמיעת הריאות, ולנוכח גרסתה של ס' בבית משפט לא ניתן היה לברר את מקור הפער.

10. סיכום של דברים, עדותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה מלאת סתרות והעלתה תהיות רבות. ספק רב האם המתלוננת דיבקה בדבריה בבריה בבית המשפט, ואולם הודעותה במשטרת אין אפשרות להעדיין על פני עדותה במשפט לקבוע על פייה מצאים עובדיים. כשהגיעה המתלוננת להتلון במשטרת, כוונתה הייתה להלין על בעלה. תיאור מעשה של הנאשמת היה אגב אותם דברים ולא המטרת העיקרית של התלונה, ועל כן יתכן כי ביחס לחלקה של הנאשמת היא לא דיבקה גם בהודעותה במשטרת. לפיכך, לא ניתן למלא את החלל העובדתי שהותירה העדות במשפט מתוך ההודעות שמסרה המתלוננת במשטרת.

התיחסות לשאלת קיומו של דבר לחיזוק

11. הדברים שלහן נכתבים בבחינת "למעלה מן הצורך", שכן כאמור, אמרותיה של המתלוננת במשטרת לא התקבלו כראיה. ואולם אף אם ניתן היה לקבל את ההודעות ולתת לאמירה המפלילה הבודדה המופיעה בת/9 משקל מלא, אין בחומר הראות דבר לחיזוקה.

12. תמונות החבלות (ת/8) וכן האמור במסמך הרפואי (ת/5), מלמדים על קיומן של חבלות בדמות שטפי דם על שתי זרועותיה של המתלוננת ועל בטנה. אלה אינם יכולים להיות חיזוק מספיק לאמרות החוץ של המתלוננת, הגם שהן מאמותות אותה, שכן אין חולק כי ביום האירוע המתלוננת ספגה מכות קשות מבעה וכי סימני החבלה נגרמו לה כתוצאה מעשי של הבעל. סימני החבלה אינם מאמטים את האמור באמרות החוץ של המתלוננת ביחס למעשה של הנאשמת.

13. סואה, אחותה של המתלוננת, אמרה בעדותה בבית המשפט כי היא מכירה את הנאשמת כgitsha של אחותה, וכי אין בין הנאשمت כל סכסוך. סואה נשאה על סאבה, אחיניתה של הנאשמת ועל הקשר ביןיה אגב האירוע אמרה כי ביום האירוע סאבה התקשרה אליה ואמרה לה שתקפו את המתלוננת ושיבאו לחתת אותה. לדבריה, באותה שיחה סאבה לא אמרה לה מי הכה את המתלוננת.

14. המאשימה ביקשה להגיש את הודעותיה של סואה במשטרת בשל סתרה בפרט מהותי בין האמור בהודעות לבין עדותה. הסניגוריית הסכימה להגשת הודעות במשטרת כראיה לעצם אמרת הדברים, אך התנגדה לקבילות תוכנם. ואמנם, משעה שני חולק כי סואה עצמה לא הייתה עדה לאירוע, הדברים שאמרה סואה בשתי הודעותיה במשטרת (ת/14) ביחס לחלקה של הנאשמת באירוע הם עדות מפי השמועה שאינה קבילה ונעדרי כח ראייתן.

יש לציין כי בהודעותיה במשטרת התיחסה סואה לשני אירועים שונים שבhem, לכארה, תקפה הנאשמת את המתלוננת: האחד מיום 16.8.21, המועד אליו מתיחס כתוב האישום, והופיע בהודעה מיום 19.8.21, שם לא נכתב מאי ידעה סואה על מעשה של הנאשמת. השני מיום 18.8.21, יומיים לאחר המועד אליו מתיחס כתוב האישום, והופיע בהודעה מיום 19.8.21, אשר לטענת סואה הדברים נודעו לה מסאבה, אחיניתה של הנאשמת. בשני המקרים אין חולק כי סואה עצמה לא הייתה עדה לאירועים. לא ניתן כל

הסביר מדוע לא סיפרה על האירוע הנוסף אלא רק בפעם השנייה שנגבתה ממנה הودעה, ותיאורה זה עומד בנווגוד לגורסת התביעה של פוליה מודובר באירוע אלימות יחיד ואף אין עולה בקנה אחד עם הודיעותה במשטרת של ס'. לפיכך, אמרותה של סוהה אין קובלות ומילא אין יכולות להוות חיזוק לאמרות החוץ של המתלוננת, לו אלה היו מתקבלות.

15. בהקשר זה יש להוסיף כי המזcker המתעד שיחה של חוקר המשטרה עם סאבהה, שבה היא תיארה באוזני שיחתה עם סוהה (ת/6) גם הוא עדות שמיעה של מי שלא הייתה עדה לאירועים, לא הייתה עדה במשפט, והחוקר אף לא ידע לומר כיצד המשטרה הגיע אליה ומה הקשר שלה לאירוע (עמ' 9 שורות 19-25), אך אישר כי סאבהה אמרה לו בשיחה עמה שהיא לא הייתה עדה לאירוע האלימות. מכל הטעמים הללו, האמור במסמך ת/6 אינו קביל כראיה וגם צילום מכשיר הטלפון של סוהה, ממנו עולה כי אכן ניהלה שיחה עם אשת קשר המכונה "2" (ת/7) הוא חסר כל ערך ראייתי, ומילא אין בו כדי לחזק את אמרותה של סוהה או את אמרות החוץ של המתלוננת.

16. גם עדותה של הנואשת במשפט וגורסתה בהודיעותה במשטרת אין יכולות להוות דבר לחיזוק. בעדותה במשפט תיארה הנואשת את עצמה כאישה חוליה הממעיטה לצאת מביתה, הנמצאת בשכונות לבית המתלוננת ובউלה, וטענה כי ביום האירוע, שהיא לא זכרה את מועד המדיוקן, שהתחה בביתה ולא שמיעה על מעשי האלימות של אחיה, ומילא לא תקפה את המתלוננות, אך בערב אחיה הגיע הגיע אליו עם ילדיו וביקש שתשמור עליהם לאחר שהמתלוננת הלכה לבית הוריה בעקבות הריב עמו. הנואשת הוסיפה כי לאחר שהמתלוננת חזרה מבית הוריה נערכה ביניהן סולחה, שכן היא עשה על המתלוננת בשל כך שהפלילה אותה לשווה.

בהודיעותה במשטרה ביום 22.8.19 (ת/1) אמרה הנואשת דברים דומים.
מתוך עדותה של הנואשת במשפט והודיעותה במשטרת לא עלו סתיירות או תהיות שיכולות להוות חיזוק ראייתי.

17. הראה היחידה שעומדת לחובת הנואשת במלוא עצה היא הימנעותה מלזמן לעדות את אחיה ב', בעלה של המתלוננת, אשר אין חולק כי נכון באירוע נושא כתוב האישום. לא זו בלבד שהנאשת לא הזמינה את ב' לעדות, אלא שהיא סירבה לבקשת התביעה לתקן את כתוב האישום ולהוסיפו עוד תביעה. הימנעות של צד מהబיא ראה שהיא רלבנטית, יותר מכך - התנגדות להבאתה של ראה כזו, מחזקת את הראות נגד הנואשת, אך אין בה כשלעצמה, כדי למלא את החלל העובדתי שנוצר פעור גם לאחר בחינת עדותה ואמרות החוץ של המתלוננת.

סוף דבר

18. לנוכח האמור לעיל, משקיעים ספק בדבר מעשיה של הנאשמת במועד המתוואר בכתב האישום, ולא ניתן לקבוע עובדות לגבייהן, אני מזכה את הנאשמת מההעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, במעמד הצדדים